

Voorstel van den heer Cool tot aanvulling der tegemoetkoming aan de slaveneigenaren op het eiland St. Martin.

(Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs.)

De afzonderlijke artikelen schijnen na het gezegde weinig toe-lichting te behoeven.

Art. 5 houdt eene bepaling van dergelijke strekking in, als art. 6, alin. 2 en 3 der wet van 4 Julij 1863 (*Staatsblad* n°. 106) omtrent de grensscheiding tusschen de gemeenten Bergh en Gendringen. Daar de overgang van grondgebied hier met 1°. Januarij zal plaats hebben, is alleen eene voorziening omtrent de personele belasting noodig.

Art. 6. Deze bepaling is noodig in verband met art. 2, alin. 5 der kieswet, opdat zij, die bij de nieuwe grensregeling tot eene andere provincie of gemeente overgaan, dan waarin zij nu gevestigd zijn, het volgende jaar niet van deelneming aan de verkiezingen van leden der Staten of gemeenteraadsleden worden uitgesloten op grond, dat zij te korten tijd ingezetenen zijn geweest.

's Gravenhage, den 31sten Maart 1864.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
THORBECKE.

[CIV. 5.]

VOORLOOPIG VERSLAG der Commissie van Rapporteurs
voor het voorstel van den heer COOL en vier andere leden
tot aanvulling der tegemoetkoming aan de slaveneigenaren op
het eiland St. Martin.

Bij de nadere overweging in de afdelingen der Kamer van het door den heer COOL en vier andere leden gedaan voorstel tot aanvulling der tegemoetkoming aan de slaveneigenaren op St. Martin zijn de volgende beschouwingen en bedenkingen in 't midden gebracht.

§ 1. In het oog van enkele leden was dit voorstel reeds daarom onaannemelijk, omdat het de strekking had om op eene in 1862, en dus slechts kort geleden, door de wetgevende magt genomen beslissing terug te komen. Voor het stellen van een zoo bedenkelijk antecedent deinsden zij terug; te meer nog omdat het in revisie komen van de vroegere uitspraak niet door het te voorschijn brengen van tot nu toe onbekende bescheiden, waardoor een geheel nieuw licht over de zaak opging, gerechtvaardigd, maar eigenlijk alleen gegrond was op adressen van belanghebbenden of van personen, die in het lot der eigenaren op St. Martin bijzonder belang stelden. Ook op het gevoel van de leden der Volksvertegenwoordiging had men trachten te werken door op de weduwen en weezen te wijzen, op wie de verliezen, door de vrijmaking der zoogenaamde slaven op St. Martin te lijden, voornamelijk zouden drukken. Maar niet door mededoogen, alleen door de overtuiging van hetgeen regt en billijk is mogt de Kamer zich laten leiden.

Op deze bedenkingen werd geantwoord, dat, ofschoon in 't algemeen het te spoedig terugkomen op eene vroegere beslissing der wetgevende magt niet wenschelijk moge zijn, die regeling uitzonderingen duldt. In dit geval bestond alle aanleiding tot het maken van zoodanige uitzondering. Voor het stellen van een gevaarlijk antecedent behoefte men daarbij niet zeer beducht te zijn. Niet ligt zou de Nederlandsche wetgever ooit weder in eene zaak te beslissen hebben, die zelfs in de verte naar het verleen van schadeloosstelling of tegemoetkoming van slaveneigenaren geleek. Men behoorde voorts niet uit het oog te verliezen, dat, indien bij het vaststellen der wet van 8 Augustus 1862 (*Staatsblad* n°. 165) de tegemoetkoming voor de slaven op St. Martin op een te gering bedrag is bepaald, dit, tegen het voorstel der Regering aan, ten gevolge van een in de Tweede Kamer voorgesteld amendement heeft plaats gehad; een amendement, 't welk als bij verrassing is doorgegaan, zonder dat de leden der Kamer gelegenheid hadden, al wat ter zake dient nog eens gezet te overwegen en de vroeger over het onderwerp gewisselde schriften te raadplegen. Onverdiend werd aan de heeren voorstellers te laste gelegd, dat zij door het opwekken van een gevoel van medelijden hun voorstel ingang trachtten te doen vinden. Zij hadden, ja, van weduwen en weezen gesproken wier belang in het spel was; maar hun pogen steunde toch op een geheel anderen grond. Door eene meer juiste en meer duidelijke uiteenzetting van feiten, dan bij de be-

raadslaging der Tweede Kamer van 10 Julij 1862 heeft plaats gehad, wilden zij de overtuiging vestigen, dat inderdaad de tegemoetkoming voor de slaven op St. Martin op een veel te laag cijfer was bepaald. Die poging was loffelijk en mogt aanvankelijk goed geslaagd heeten. De meerderheid der in de afdelingen tegenwoordig zijnde leden verklaarde zich, althans wat de hoofdzaak betreft, met de strekking van het door de heeren voorstellers geleverd betoog te vereenigen. Ook leden behoorden tot die meerderheid, die in de zitting der Kamer van 10 Julij 1862 aan het amendement hunne stem hadden gegeven.

§ 2. De juistheid van het betoog der heeren voorstellers werd door eenige leden niet toegestemd. Het viel dan toch niet te ontkennen, dat in 1818 eene vrijverklaring der negers op St. Martin had plaats gehad. Die vrijverklaring mogt voorwaardelijk, mogt door den nood afgedwongen geweest zijn, zij was toch van dien aard, dat de Staatscommissie van 1853, welke met zoo veel naauwgezetheit al wat hier ter zake dient onderzocht heeft, tot de slotsom kwam, dat de negers op St. Martin van den 1sten Junij 1848 af geacht moesten worden vrije menschen geweest te zijn. Stond dit punt vast, dan ging het betoog der heeren voorstellers niet op. De omstandigheid, dat de voormalige eigenaars der slaven na 1848 de teugels weder eenigermate in handen namen en voortdurend de bij hen in dienst zijnde negers als slaven beschouwd wilden hebben, kon den aard der zaak niet veranderen. De eenmaal vrijgemaakte kan niet weder tot slavernij vervallen. Daaruit vloeide voort, dat hetgeen de heeren voorstellers omtrent de waarde der slaven op St. Martin vóór 1848 mededeelen, niets ter zake doet. Bij de beslissing der vraag, of de eigenaren op dat eiland bij de emancipatie naar de regelen van regt en billijkheid behandeld zijn, had men met het standpunt van 1862, niet met dat van 1848 te maken. Nu wist men wel, dat ook na 1848 op St. Martin overgangen van een zoogenaamd eigendomsregt op slaven hebben plaats gehad; maar behalve dat de daarbij bedongen sommen in den regel zeer veel lager waren dan de kooprijfs van slaven in onze overige West-Indische bezittingen gedurende dat tijdperk, kunnen deze transactien niet wel anders beschouwd worden dan als eene speculatie op zeker aandeel in eene later van staatswege te betalen schadeloosstelling of tegemoetkoming, waarop altijd, vooral na het bekend worden van het verslag der Staatscommissie, eenig uitzigt bleef bestaan. Even als men hier te lande vroeger kansbiljetten kocht op hoop, dat de uitgestelde schuld, die zij vertegenwoordigden, eenmaal zou worden uitgeloot, kocht men op St. Martin de eventuele aanspraak op een deel van het door den Staat bij de emancipatie te brengen geldelijk offer. Met die speculatie heeft de wetgever zich niet in te laten. Hij had in 1862 alleen te onderzoeken, welke schade de West-Indische slaveneigenaren door de vrijverklaring van 1 Julij 1863 zouden lijden. Hij nam te regt aan, dat op St. Martin destijds geene eigenlijke slaven meer be-tonden, maar alleen personen, als zoodanig, vooral ook door de voormalige eigenaren, beschouwd, en wier toestand daarom gelijk kon worden gesteld met slaven elders, die regt op manumissie hadden verkregen. Het bepalen der tegemoetkoming op f 30 per hoofd was daardoor genoegzaam gerechtvaardigd. Wilde men aannemen, dat thans nog de in 1848 door de emancipatie op St. Martin geleden schade moet worden vergoed, dan zou men in groote moeilijkheden komen en toch het doel niet bereiken. De regthebbenden van dat tijdperk, de eigenlijk benadeelden, zouden met moeite op te sporen zijn. In hunne plaats zijn speculanten getreden. De vraag zou dan te pas komen, hoe veel van de in 1848 geëmancipeerden nog in leven zijn en wie de oorspronkelijke eigenaren van dezen geweest zijn. Tevens zou moeten worden uitgemaakt, hoe veel van de personen, die men in 1862 op St. Martin nog als slaven beschouwd wilde hebben, na 1848 geboren zijn. Niet ligt toch kan men beweren, dat na 1 Junij 1848 nog een enkele slaaf op St. Martin geboren is.

Van de zijde der meerderheid werd, onder verwijzing naar de Memorie van Toelichting der heeren voorstellers, volgehouden, dat men het gebeurde op St. Martin in 1848 en de daaruit voortgevloeide gevolgen in een verkeerd licht voorstelde. De daar plaats gehad hebbende voorwaardelijke emancipatie, die zich eigenlijk tot concessien omtrent de wijze van behandeling der slaven bepaalde, was het gevolg van den moeilijken toestand, waarin de eigenaren zich, buiten hunne schuld, ten gevolge van de rebellie hunner slaven geplaatst zagen. Rebellie, al wordt die door slaven gepleegd, is altijd eene onwettige daad. Aan de slaveneigenaren werd dus onregt aangedaan, en het Nederlandsche Gouvernement van dien tijd had of de eigenaren in hun regt moeten handhaven, of, indien het zich de gelegenheid ten nutte wilde maken om de slavernij op St. Martin voor goed op te heffen, daaraan schadeloosstelling voor de eigenaren moeten verbinden; eene schadeloos-

Voorstel van den heer Cool tot aanvulling der tegemoetkoming aan de slaveneigenaren op het eiland St. Martin.

(Voorloopig Verslag der Commissie van Rapporteurs.)

stelling, die destijds wel op geen minder bedrag te bepalen was dan dat, hetwelk de slavenhouders op het Fransche gedeelte van het eiland genoten hebben, en dus betrekkelijk hoog zou zijn geweest. Noch tot het een, noch tot het ander was de toenmalige Regering bij magte of gezind. Zij liet de eigenaren op St. Martin aanmanen, om hunne slaven zoo goed mogelijk tevreden te stellen en dus zich zelven te redden. Zij deed een beroep op hunne vaderlandsliefde en liet vrij duidelijk doorblinken, dat zij aan geene emancipatie zonder schadeloosstelling dacht, voor welke schadeloosstelling echter destijds de geldelijke middelen ontbraken. Kan het, als men zich dit een en ander voor den geest brengt, billijk genoemd worden, dat de Staat later, als hij onder meer gunstige omstandigheden volledige vrijverklaring uitspreekt, zich van alle verplichting tot schadeloosstelling ontheven acht? Mogt hij die tot eene geheel onvoldoende tegemoetkoming beperken?

Na 1848 hebben de eigenaren op St. Martin allengs het verloren gezag over hunne slaven weten te herwinnen en hebben aldaar verkoopen en manumissien van slaven plaats gehad. Het hoofdkenmerk der slavernij, de verhandelbaarheid, bleef dus op het Nederlandsch gedeelte van het eiland bestaan. Nu beweert men wel, dat die overgang van eigendomsregt niet anders is geweest dan eene speculatie op eene later van staatswege te verkrijgen vergoeding; maar dit beweren wordt zoowel door de missive van den gezaghebber des eilands van 9 Augustus 1862, in de Memorie van Toelichting aangehaald, als door het protest van al de slaveneigenaren, hetwelk aan de leden der Kamer is toegezonden, voldoende gelogenstraft. Uit die stukken, zoowel als uit de bekende brochure van mr. BELINFANTE (bladz. 23) blijkt, dat in het tijdvak van 1848—1862 nu en dan voor het eigendomsregt der slaven betrekkelijk hooge prijzen zijn besteed; dat de koopers van slaven van dezen voordeelen trokken, die jaarlijks dikwerf het twee- en drievoud van de tegemoetkoming van f 30 overtroffen; en dat de slaven zelven zich zoo weinig voor vrije menschen hielden, dat zij bij de manumissie een losprijs van f 150 en meer aan hunne meesters betaalden. Bij de uitvaardiging der wet van 1862 bestond derhalve de slavernij op St. Martin evenzeer als op de andere West-Indische eilanden. Dat het eigendomsregt dier slaven zich enkel in de hand van eenige speculanten bevond laat zich ook daarom niet volhouden, omdat, blijkens het reeds aangehaald protest der slaveneigenaren, zij allen *de concert* handelen. Ook al had bij den aankoop van slaven speculatie op schadeloosstelling plaats gehad, zou dit nog de verplichting van den Staat geenszins te niet doen. Is de slaaf een verhandelbaar goed, dan kan de eigendom daarvan op andere bezitters overgaan, zonder dat men, als het op het ontnemen van dat goed en het te gemoet komen in de daardoor veroorzaakte schade aankomt, te onderzoeken hebbe, door welke berekeningen de koper bij het bepalen van den kooprijfs geleid is geworden.

Wat het denkbeeld betreft, om voor het bepalen der tegemoetkoming tot den toestand van 1848 terug te keeren en naauwgezet te onderzoeken, welke van de destijds bestaande slaven nog in leven waren en in wiens eigendom zij zich op dat tijdstip bevonden, moest men aanmerken, dat dit ten eenen male in strijd zou zijn met den geest en de letter der wetten van 1862. Die wetten gingen uit van het beginsel, dat tegemoetkoming zou worden verleend voor de slaven, bij hare afkondiging in de onderscheidene West-Indisch kolonien aanwezig, naar aanleiding van de op te maken borderellen. Die borderellen zijn ook voor St. Martin tot stand gebracht en door de bevoegde magt geverifieerd. Het tegenwoordig voorstel zal, aangenomen wordende, geen ander gevolg hebben, dan dat de tegemoetkoming, uit kracht dier borderellen toe te kennen, van f 30 tot f 100 verhoogd wordt. Men vroeg bij de behandeling van dit punt, of reeds tot de betaling der tegemoetkoming van f 30 aan de eigenaren op St. Martin is overgegaan: zoo ja, of zij dat geld aangenomen of geweigerd hebben, en in het eerste geval of de aanneming plaats gehad heeft onder protest.

§ 3. Daar het bij overweging genoegzaam blijkt, dat men aan de slaveneigenaren op St. Martin bij het vaststellen der wet van 1862 onrecht heeft aangedaan, meenden verscheidene leden, dat, nu het er aankomt omdat onrecht te herstellen, men niet te halver wege moet blijven stilstaan, maar ten volle terugkeeren tot het oorspronkelijk voorstel der Regering, die de tegemoetkoming voor iederen slaaf op het eiland op f 150 wilde hebben bepaald. Dat voorstel stond in verband met geheel het stelsel van tegemoetkoming of vergoeding, bij de wetten van 1862 aangenomen. Het had dus eenen bepaalden grond. De heeren voorstellers daarentegen nemen eenen maatstaf aan, die niet gezegd kan worden op afdoende gronden te rusten. Zij gaan uit van het voorstel der Staatscommissie van 1853, die aan de gezamenlijke eigenaren op St. Martin, als tegemoetkoming, eene ronde som van f 200 000

wilde hebben toegekend. Maar die Staatscommissie was voor de aanspraken dezer eigenaren niet gunstig gestemd; eene stemming, die met hare strenge begrippen van onteigening zamenhing. Zij ontkende het voortdurend bestaan der slavernij op St. Martin; terwijl dat bestaan door de heeren voorstellers wel wordt aangenomen. Waarom dus hier eene soort van transactie gesloten, en waar het de bepaling der som betreft, tot het gevoelen der Staatscommissie teruggekeerd; een gevoelen niet enkel door de Regering van 1862, maar door alle vroegere, die emancipatieplannen hebben voorgesteld, verworpen?

Op soortgelijke gronden wilden sommigen ook de oorspronkelijke bepaling van het wetsvoorstel van 1862 hersteld hebben, volgens welke op St. Martin voor de slaven, die regt op manumissie hebben verkregen, eene tegemoetkoming van f 150 voor ieder hoofd werd toegekend. Zij konden niet inzien, waarom de eigenaren van zoodanige slaven minder aanspraak op tegemoetkoming uit dezen hoofde hadden dan die op de andere eilanden. Wilde men terugkeeren op hetgeen als gepleegd onrecht beschouwd wierd, dan moest de terugkeer volkomen zijn.

Eenigzins in verband met het voorafgaande waren er leden, die er bezwaar in zagen dat het tegenwoordig voorstel van de Kamer zou uitgaan, en dat de Regering daartoe niet het initiatief nam. Die Regering moet geacht worden omtrent het thans behandelde punt nog dezelfde overtuiging te koesteren als in 1862. Nu zij bemerkt, dat die overtuiging ook in de Kamer veld wint, scheen het aan haar te staan, ze te dien zegevieren. Men deed echter daartegen opmerken, dat het na het vroeger gebeurde van de Regering niet wel te vergen is op de zaak terug te komen. Zij mag vermoeden, dat haar voorstel thans beter onthaal zou vinden dan in 1862, doch bezit daarvan geene zekerheid. Waar het in het wezen der zaak terugkomen op een vroeger besluit der Tweede Kamer geldt, is het nemen van het initiatief door die Kamer zelve eigenaardig.

§ 4. Gedurende den loop der plaats hebbende overweging werden nog eenige vragen gedaan, die men aan de heeren voorstellers meende te moeten rigten, overtuigd dat, indien zij buiten staat waren daarop een voldoende antwoord te geven, de Regering, op hun aanzoek, wel bij magte of althans zeer zeker geneigd zou zijn, hun daartoe de behulpzame hand te bieden.

a. In de eerste plaats had het de aandacht getrokken, dat in de Memorie van Toelichting gezegd wordt, dat van de slaven op St. Martin na 1848 het hoofdgeld *verschuldigd bleef*. Men wilde weten, of daaruit moet worden afgeleid, dat dit hoofdgeld wel aan de eigenaren of op de begrootingen in rekening gebracht, maar sedert het genoemde tijdstip niet meer betaald is geworden.

b. Terzelfder plaatse leest men in de Memorie van Toelichting: *Ook werd het successieregt aan het land betaald over slaven, als gedeelte van sterfboedels*. In eene der afdelingen heerschte eenige twijfel, of dit werkelijk betalen van successieregt voor slaven wel inderdaad heeft plaats gehad. Men zag dien twijfel gaarne opgeheven.

c. Daar bij geheel dit vraagstuk de overgang van het eigendomsregt van slaven op St. Martin na 1 Junij 1848 eene groote rol speelt, wenscht men, zoo mogelijk, eene opgave te erlangen van het aantal overgangen van dezen aard, die van het genoemde tijdstip tot de afkondiging der wet van 1862 hebben plaats gehad.

d. Onder de adressanten wegens deze zaak behoort ook de heer A. A. VAN ROMUNDT. Men meende te weten, dat deze zich met het Departement van Kolonien in verband had gesteld en aan dat departement stukken medegedeeld, die over het behandelde vraagstuk licht verspreiden. Indien dit werkelijk het geval ware, wilde men aan de heeren voorstellers in bedenking geven om bij den Minister van Kolonien de noodige stappen te doen, opdat die stukken ter inzage van de leden der Kamer wierden overgelegd.

e. Eindelijk kwamen nog de financiële gevolgen van het voorstel in aanmerking. Wierd dat voorstel aangenomen zoo als het daar ligt, dan zou, ter zake der emancipatie op St. Martin, eene som van f 131 460 van staatswege meer ten offer moeten worden gebracht dan volgens de wet van 1862 het geval zou zijn. Zoo tot het oorspronkelijk voorstel der Regering wierd teruggekeerd, zou de meerdere uitgaaf nagenoeg twee tonnen gouds belooopen. In zoover het hier het herstel van onrecht geldt, mag men tegen die meerdere uitgaaf niet opzien. Men zou echter daaromtrent nog geruster zijn, wanneer dit bedrag ruim gevonden kon worden uit de betrekkelijk groote som, die op het cijfer, voor de emancipatie beschikbaar gesteld, moet zijn vrijgevallen. Men vroeg daarom, hoe veel nagenoeg die vrijgevallen som bedraagt.

Begrooting van Nederlandsch Indie voor 1853.

(Missive; Hoofdstukken; Memorien van Toelichting.)

§ 5. In den considerans en in het eenig artikel der wet zag men de woorden: „Nederlandsch gedeelte” liever voluit geschreven dan enkel door voorletters aangeduid.

Ook deed men opmerken, dat aan het einde van het wetsontwerp de sacramentele woorden: „Lasten en bevelen, enz.” ontbreken.

Aldus vastgesteld den 5den April 1864.

VAN VOORTHUYSEN.
MIJER.
VAN ASCH VAN WIJCK.
VIRULY VEBBRUGGE.
VAN FOREEST.

[CXXVIII. 1.]

MISSIVE van den Minister van Kolonien.

's GRAVENHAGE, den 1sten April 1864.

Ten vervolge op mijne missive van den 2den Mei 1863, lit.E. n°. 21, heb ik de eer UHEdG. hiernevens aan te bieden:

1°. afschriften van vijftien besluiten van den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch Indie, houdende vaststelling der begrooting van uitgaven voor Nederlandsch Indie over 1863;

2°. één exemplaar van de in duplo uit Indie ontvangen memorien van toelichting, behoorende bij de verschillende hoofdstukken van die begrooting;

3°. een staat der wijzigingen, welke in die begrooting zijn gebragt;

4°. afschrift van het besluit van den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch Indie, dd. 29 April 1863, n°. 20, houdende aanwijzing der middelen over het jaar 1863, met bijgevoegde raming;

5°. een staat lit. A, aantoonende de geraamde ontvangsten en uitgaven voor geheel Nederlandsch Indie over 1863;

6°. twee staten, B en C, houdende vergelijk tusschen de ontvangsten en uitgaven zoo als zij bij de door den Koning goedgekeurde begrootingen van Nederlandsch Indie over de jaren 1862 en 1863 zijn geraamd; en

7°. twee staten, litt. D en E, aantoonende de raming der zoogenaamde territoriale ontvangsten en uitgaven en die wegens landbouw, cultures en verkoop en inkoop en voortbrenging van producten en goederen.

De Minister van Kolonien,

I. D. FRANSEN VAN DE PUTTE.

Aan den Heer Voorzitter
van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

[CXVIII. 2.]

Begrooting van Nederlandsch Indie voor 1865.

HOOFDSTUK I.

EXTRACT uit het register der besluiten van den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch Indie.

BUITENZORG, den 22sten October 1862.

Gelezen de missive van den directeur van finantien, van 30 Junij 1862, n°. 6724;

Den Raad van Nederlandsch Indie gehoord (advies van 26 September 1862, n°. LXXXVI, reeds verhandeld bij den kabinetsbrief van heden, n°. 306, let. M¹⁰),

Is goedgevonden en verstaan;

ARTIKEL 1.

Het Iste hoofdstuk der begrooting van uitgaven van Nederlandsch Indie voor het dienstjaar 1863, betreffende de *Inkomsten van den Gouverneur-Generaal en kosten van deszelfs Huis*, wordt vastgesteld als volgt:

Artikel 1. Inkomen van den Gouverneur-Generaal	f 150 000,00
Artikel 2. Onderhoud van tuinen en gronden te Buitenzorg, Tjipanas en van 's lands plantentuin	15 000,00
Artikel 3. Schadeloosstelling aan den regent van Buitenzorg voor het afstaan van gronden ten gebuik van den Gouverneur-Generaal	1 667,00
Artikel 4. Inkoop onderhoud van meubelen voor het paleis te Buitenzorg en het hôtel te Rijswijk	4 000,00
Artikel 5. Reiskosten van den Gouverneur-Generaal en deszelfs gevolg	60 000,00
Artikel 6. Onvoorziene uitgaven	10 000,00
	<hr/>
	f 240 667,00

en alzoo tot een bedrag van twee honderd veertig duizend zes honderd zeven en zestig gulden.

ARTIKEL 2.

Wanneer de som, in dit hoofdstuk uitgetrokken voor een der onderwerpen van uitgaaf, begrepen in de artikelen 2, 4 en 5, ontoereikend mogt worden bevonden, kan het ontbrekende bedrag, na verkregen magtiging van den Gouverneur-Generaal, aangevuld worden door overschrijving uit den post voor *onvoorziene uitgaven*, in hetzelfde hoofdstuk voorkomende.

ARTIKEL 3.

De in den loop van het dienstjaar opkomende behoeften, welke hare omschrijving niet vinden in de artikelen van dit hoofdstuk, worden op den post van onvoorziene uitgaven aangewezen.

Die uitgaven worden bij de rekening omschreven en verantwoord in zoovele bijzondere posten, als zij gelijksoortige onderwerpen betreffen.

ARTIKEL 4.

Aan Zijne Excellentie den Minister van Kolonien te schrijven als volgt:

N°. 816/3. Met enz.

Afschrift enz.

Accordeert met voors. register,

De Gouvernements-Secretaris,

(get.) VAN DEINSE.

Voor eensluidend afschrift,
voor zooveel het geëxtraheerde betreft,

De Secretaris-Generaal bij het Ministerie van Kolonien,

FRITH.

[CXVIII. 3.]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

De raming van uitgaven betreffende het hoofdstuk *Inkomsten van den Gouverneur-Generaal en kosten van deszelfs Huis*, onder de artt. 1 tot en met 5 omschreven, is gegrond op de beschikkingen, in de laatste kolom van den uitgewerkten en toelichtenden staat aangehaald.

In vergelijk met 1862 levert het cijfer der raming geen verschil